

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. J.**, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2022, č. j. MMB/0206808/2022, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 10. 2024, č. j. 31 A 77/2022-259,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno - střed (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 11. 2021, č. j. MCBS/2021/019153/KALJ. Tím stavební úřad dodatečně povolil stavbu s názvem „*Další doplňkové stavby při objektu X, - přístřešek na dřevo, trojkomorový kompost, skleník, prosklený přístřešek, pergola, přístřešek pro včelí úly, včelařská dílna, dvoukomorový kompost, opěrné zídky*“ vše na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v k. ú. Š., B..

[2] Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Konstatoval, že námitky uplatněné žalobkyní při jednání jsou nepřipustné, neboť byly uplatněny opožděně. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, neboť žalovaný na námitky žalobkyně reagoval dostatečným způsobem.

[3] Správní orgány rozhodovaly správně dle správního řádu a zákona č. 183/2006 Sb.,

o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017. Z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by správní orgány postupovaly podle chybného znění zákona, a ani žalobkyně své tvrzení o chybném znění zákona nedokládá. Doba, kdy byly vybudovány jednotlivé stavby, které byly předmětem řízení, není pro věc relevantní. Pro posouzení věci je podstatné pouze to, zda dotčené stavby vyžadovaly v době vzniku ke svému vybudování stavební povolení a zda byly vybudovány bez tohoto povolení. Rovněž stav objektů před jejich dodatečným stavebním povolením není podstatný. Pro jejich dodatečné povolení je rozhodující, jak byly dotčené stavby specifikovány v žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. projektové dokumentaci, a jak v souladu s ní byly dodatečně povoleny.

[4] V rozhodnutí správních orgánů nemusel být uveden pozemek parc. č. XD v k. ú. Š., neboť se na něm nenachází žádná z dodatečně povolovaných staveb. Vadu výrokové části rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje ani absence vymezení druhého přístřešku pro včelí úly, neboť stavebník požádal o dodatečné povolení pouze jednoho přístřešku. Pokud jde o přístřešek na dřevo, dodatečné stavební povolení povoluje jeho stavbu s tím, že bude i v souvislosti s požárně-bezpečnostním řešením oddělen od pozemku žalobkyně zděnou dělicí stěnou. Ta nahradí dosavadní desky z vlnitého plechu a azbestu. Zákaz související se stavebními otvory ve stěně se na přístřešek na dřevo nevztahuje, neboť ten není navržen jako stavba se stěnami. Vzhledem k tomu, že přístřešek má být užíván pro úpravu dřeva pro vytápění objektu rodinného domu, lze očekávat, že v něm budou umístěny i stroje a nástroje pro úpravu dřeva. Co se týče stavebního objektu včelařská dílna, nemusí být mezi ním a rodinným domem žalobkyně zachována odstupová vzdálenost v délce 7 m, neboť tato povinnost se vztahuje pouze k rodinným domům. Námitky obtěžování hlukostí, prašností, zápachem z budoucího provozu, zastíněním pozemků a staveb žalobkyně neuplatnila ve stavebním řízení. Krajský soud k nim proto s ohledem na účinky koncentrace dle § 112 stavebního zákona nepřihlížel. Nálety včel nepředstavují imise ani emise povolovaných staveb, neboť správní orgány povolovaly pouze stavby související s chovem včel nepřímo.

[5] K odnětí pozemků parc. č. XA a XC v k.ú. Š. ze zemědělského půdního fondu nebylo podle § 9 odst. 2 písm. a) bod 1. zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, třeba souhlasu orgánů ochrany zemědělského půdního fondu, neboť jednotlivé stavby nejsou dle projektové dokumentace větší než 25 m² a nachází se v zastavěném území na pozemcích určených pro stavbu. Ke stanovení okruhu účastníků krajský soud uvedl, že žalobkyni nepřísluší domáhat se ochrany práv jiných osob, v tomto případě vlastníků sousedních nemovitostí T. a G. S.. Pokud jde o osoby stavebníků – M. Š. a V. Š., oba jsou v katastru nemovitostí vedeni jako vlastníci dotčených pozemků a oba se zároveň identifikovali jako stavebníci v podané žádosti o stavební povolení. Statutární město Brno pak bylo účastníkem řízení.

[6] V projednávané věci bylo rozhodováno o podjatosti pracovníků stavebního úřadu – paní F., K., D., F. a M.; o námitce rozhodla Ing. H., vedoucí stavebního úřadu. O podjatosti paní K. rozhodováno nebylo, neboť nebyla namítána. Bc. Š. se vyskytuje v řízení toliko v souvislosti s rozhodováním o podjatosti Ing. H.. O tom, že by Bc. Š. mohl mít jakýkoliv vztah k věci či žalobkyni, nesvědčí ani skutečnosti uvedené v žalobě a o jeho podjatosti nesvědčí ani tvrzení o způsobu vyřízení námitek podjatosti. Námitky

pokračování

žalobkyně, týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v souvislosti s možnou podjatostí úředních osob, nepředstavují s ohledem na způsob jejich uplatnění projednatelný žalobní bod. Ani opakovaná přerušení řízení, prodlužování lhůt k doplnění projektové dokumentace a celková doba řízení nezakládají nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nedoložila své tvrzení o chybné aplikaci právní úpravy správními orgány. Stěžovatelka v žalobě pochybení správních orgánů specifikovala. Poukázala na usnesení ze dne 11. 9. 2019, č. j. MCBS/2019/0127555/FILT, o nařízení odstranění stavby, v němž bylo postupováno podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2018. Krajský soud však tyto podklady ignoroval a s chybným postupem správních orgánů se nevypořádal.

[8] Stěžovatelka v řízení před krajským soudem vznesla námitku podjatosti proti soudci Mgr. Petru Sedlákoví, PhD., kterou v žalobě řádně a dostatečně specifikovala. Krajský soud však v napadeném rozsudku k důvodům poukazujícím na podjatost nepřihlédl a pouze konstatoval, že důvody podjatosti neshledal. Krajský soud porušil právo stěžovatelky na spravedlivý proces a na řádné řízení, když ji na jednáních konaných dne 26. 6. 2024 a 30. 9. 2024 nepoučil o jejích právech a povinnostech, zejména o možnosti vznést námitku podjatosti. Stěžovatelka přesto dne 26. 6. 2024 vznesla přímo na jednání námitku podjatosti vůči soudci Mgr. Petru Sedlákoví, PhD., o níž rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 8. 2024, č. j. Nao 105/2024-195. Krajský soud v průběhu řízení dále porušil svou povinnost, když stěžovatelce nesdělil, že jednání konané dne 3. 10. 2024 nebude nahráváno. Nesprávný je též závěr krajského soudu, že stěžovatelce nepřísluší domáhat se ochrany práv jiných osob. Podle ustálené judikatury má účastník řízení právo namítat, že v řízení byli opomenuti další účastníci, jejichž práva mohou být rozhodnutím přímo dotčena.

[9] Stěžovatelka od počátku řízení opakovaně poukazovala na nesplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby. Správní orgány i krajský soud však předložené podklady zcela ignorovaly. Krajský soud nesprávně uvedl, že není podstatné, kdo konkrétně stavby postavil, kdy byly postaveny, jaký je účel jejich užívání nebo zda jsou v souladu s územním plánem obce. Nesprávná právní kvalifikace vede k chybnému posouzení celého sporu a k porušení práva stěžovatelky na ochranu jejího majetku a zájmů v souvislosti se stavbami, které byly v rozporu s právními předpisy.

[10] Stavební úřad v řízení o dodatečném povolení staveb nesplnil povinnost posoudit minimální odstupové vzdálenosti mezi dodatečně povolovanými stavbami a nemovitostí stěžovatelky. Krajský soud však tento postup stavebního úřadu považoval za správný. V daném řízení nebyla podána ani žádost o výjimku z konkrétních ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ačkoliv právní předpisy vyžadují, aby stavebník před podáním žádosti o dodatečné povolení stavby obdržel výjimku v souladu s platným územním plánem a stavebními předpisy. V dané věci nebylo provedeno ani řádné územní řízení, ačkoliv dle usnesení stavebního úřadu č. j. MCBS/2019/0127555/FILT, představují územní rozhodnutí a územní souhlas podmínky pro umístění staveb. Krajský soud pak rozpor staveb s podmínkami pro jejich umístění

ignoroval. Stavby jsou rovněž v rozporu s územním plánem města Brna.

[11] Krajský soud se nezabýval ani vadami předchozích řízení. Stěžovatelka opakovaně namítla, že data pořízení staveb neodpovídají skutečnému stavu jejich pořízení. Ačkoliv stěžovatelka doložila fotografie prokazující, že stavby vznikly v roce 2011, stavební úřad setrval na prohlášení stavebníka, dle kterého vznikly stavby historicky v rozmezí 50. až 80. let minulého století. O vzniku stavby přístřešku na dřevo v roce 2011 svědčí i použité stavební materiály. Krajský soud k tomu pouze uvedl, že rok výstavby není důležitý, čímž učinil napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Stěžovatelka rovněž opakovaně namítala, že stavby slouží k jinému účelu, než jaký uvádí stavebník. To potvrzuje jak posudek autorizovaného inspektora Ing. Horáka, tak i fotografie pořízené Stavební policií Brno, z nichž je patrné, že přístřešek na dřevo ve skutečnosti slouží jako výrobní prostor, nikoliv jako sklad dřeva. Rovněž u včelí dílny stěžovatelka doložila, že její nástavba nepochází z doby před rokem 1980, ale z roku 2009, a slouží k odlišnému účelu, než který je deklarován stavebníkem. Objekt je umístěn necelé 4 m od jejího hlavního obytného prostoru a 0,5 m od hranice pozemku. Stěžovatelka má i vzhledem ke způsobu provedení staveb oprávněné obavy o kvalitu svého života, zdraví a bezpečnosti. Správní orgány i krajský soud však tyto zásadní skutečnosti zcela opomenuly.

[12] Stěžovatelka má dále za to, že oznámení o zahájení řízení v roce 2021 bylo vydáno se snahou navodit dojem, že řízení bylo zahájeno až v roce 2021, ačkoliv ve skutečnosti bylo zahájeno již v roce 2017. O tom svědčí i neúplnost a absence částí správních spisů předložených krajskému soudu. Toto zásadní procesní pochybení mělo vliv na zákonnost řízení a rozhodnutí krajského soudu. Rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu jsou rovněž nepřezkoumatelná, neboť v jejich výrocích nejsou řádně identifikovány všechny pozemky a stavby na pozemcích. Napadený rozsudek krajského soudu je nadto v rozporu s jeho dřívějším rozsudkem ze dne 22. 3. 2017, č. j. 31 A 44/2015-84, čímž došlo k porušení principu právní jistoty a předvídatelnosti soudního rozhodování.

[13] Stěžovatelka byla negativně ovlivněna výstavbou dodatečně povolovaných staveb. Ty vedly k poklesu tržní hodnoty její nemovitosti a k ohrožení pohody jejího bydlení. Jelikož jsou stavby z materiálů, které nesplňují atesty bezpečnosti, je přímo zasahováno též do stěžovatelčina práva na ochranu zdraví a života. Ze stavby včelí dílny je stěžovatelka permanentně ohrožována nálety včel. Ačkoliv stěžovatelka detailně uvedla přímé dotčení na svých právech a zásah realizovaných staveb do pohody jejího bydlení, správní orgány ani krajský soud je nereflektovaly.

[14] Správní orgány se nevypořádaly s námitkou absence splnění podmínky vynětí pozemků, na nichž se nachází dodatečně povolené stavby, ze zemědělského půdního fondu. Touto námitkou se nezabýval ani krajský soud, proto je rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost. Krajský soud rovněž porušil stěžovatelčino právo na spravedlivý proces, když v napadeném rozsudku nijak neodůvodnil neprovedení stěžovatelkou navrhovaných výsledků svědků. Krajský soud se dostatečně nevypořádal ani s námitkou nepřiměřené délky řízení před stavebním úřadem. Nepřiměřená délka řízení měla za následek porušení práv stěžovatelky, jež byla vystavena dlouhodobé právní nejistotě a možnosti chránit svá majetková a osobní práva. To, že k nečinnosti stavebního úřadu došlo, potvrdil i žalovaný, když k podnětu stěžovatelky

pokračování

stavebnímu úřadu nečinnost vytkl.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. doložila, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*

[19] Podle odst. 3 téhož ustanovení *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.*

[20] Námitka stěžovatelky, že se krajský soud nevypořádal s namítanou aplikací nesprávného znění právní úpravy správními orgány, je nedůvodná. Krajský soud v bodu 28 rozsudku uvedl, že správní orgány rozhodovaly správně podle správního řádu a stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017. Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu souhlasí, neboť řízení v posuzované věci bylo zahájeno žádostí stavebníků V. Š. a M. Š. o dodatečné povolení stavby doručené stavebnímu úřadu dne 10. 11. 2017 a bylo ukončeno vydáním rozhodnutí žalovaného 12. 4. 2022, č. j. MMB/0206808/2022. Při posouzení věci bylo tudíž třeba vycházet z právní úpravy stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, neboť podle přechodného ustanovení čl. II. bodu 10 zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění stavební zákon, *správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů.* Skutečnost, že správní orgány postupovaly podle správného znění zákona, přitom vyplývá ze samotných správních rozhodnutí.

[21] Krajský soud stěžovatelce též oprávněně vytknul, že své tvrzení o použití zákona v nesprávném znění nedoložila. Stěžovatelka v této souvislosti odkázala pouze na usnesení stavebního úřadu ze dne 11. 9. 2019, č. j. MCBS/2019/0127555/FILT, o přerušení řízení o nařízení odstranění stavby. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že odkaz na uvedené usnesení není relevantní, neboť se nejedná o rozhodnutí stavebního úřadu vydané v nyní posuzované věci, ale v samostatném řízení o odstranění stavby. Krajský soud proto správnost tohoto usnesení nemohl přezkoumat. V kasační stížnosti stěžovatelka s vyslovenými závěry krajského soudu nepolemizovala a setrvala na žalobní argumentaci.

[22] Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že krajský soud nepřihlédl k důvodům poukazujícím na podjatost spolurozhodujícího soudce ve věci Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. O námitce podjatosti vznesené stěžovatelkou dne 1. 8. 2022 vůči soudci Mgr. Petru Sedlákově, Ph.D. rozhodl v souladu s § 8 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 8. 2022, č. j. Nao 118/2022-131, tak, že soudce Mgr. Petr Sedlák, Ph.D. není vyloučen z projednávání a rozhodování ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 A 77/2022. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na citované usnesení, jehož obsah je stěžovatelce znám, neboť jí bylo doručeno.

[23] Nejvyšší správní soud pouze upřesňuje, že stěžovatelka v žalobě namítala podjatost úředních osob, konkrétně tajemníka Bc. Š., nikoliv soudce Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. S těmito námitkami se krajský soud náležitě vypořádal v bodech 62 a 63 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se s jejich vypořádáním ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku. Rovněž závěr krajského soudu o neshledání podjatosti se vztahoval k Bc. Š., nikoliv k soudci Mgr. Petru Sedlákově, Ph.D. Námitku, že dosud nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti stěžovatelky vůči JUDr. E. Ř., vedoucí odboru územního a stavebního řízení žalovaného, stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ačkoliv jí v tom nic nebránilo. Krajský soud se jí tudíž ani nemohl zabývat. Rovněž Nejvyšší správní soud se jí nemůže zabývat, neboť se jedná o nepřípustný důvod kasační stížnosti dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přesto ve správním spise ověřil, že stěžovatelka v předmětném řízení vznesla námitku podjatosti proti několika úředním osobám, nikoliv však vůči JUDr. E. Ř.

[24] Se stěžovatelkou nelze souhlasit, že žalobní bod, v němž brojila proti nepřezkoumatelnosti a nedostatečnosti vypořádání se s rozhodnutími o námitkách podjatosti vznesených v průběhu řízení, formulovala dostatečně určitě, když odkázala na konkrétní námitky uplatněné v odvolání proti rozhodnutím o podjatosti jednotlivých úředních osob. Stěžovatelce lze přisvědčit, že dle ustálené judikatury platí, že „pokud žalobce v žalobě odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely řízení o žalobě žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást žaloby“ (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005-79, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36). Stěžovatelka však tento požadavek nenaplnila, neboť neoznačila, na kterou konkrétní část argumentace uvedené v odvoláních proti rozhodnutím o námitkách podjatosti jednotlivých úředních osob odkazuje, nýbrž pouze povšechně uvedla, že skutečnosti svědčící o podjatosti úředních osob stavebního úřadu bezúspěšně namítala

pokračování

v průběhu celého správního řízení. Takovýto odkaz nesměřuje k určité jednoznačně individualizované a nezaměnitelné argumentaci, nýbrž jím stěžovatelka po krajském soudu žádá, aby *de facto* znovu posoudil odvolání proti rozhodnutím o námitkách podjatosti. Uvedený přístup k formulaci žalobních bodů ovšem zcela ignoruje skutečnost, že soudní řízení správní není pokračováním řízení správního.

[25] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že uvedený žalobní bod není projednatelný, neboť stěžovatelka nedostála své povinnosti formulovat jej dostatečně určitě. Stěžovatelka v žalobě neuvedla, proč považuje způsob, jakým se žalovaný s odvolacími námitkami proti rozhodnutím o námitkách podjatosti úředních osob vyrovnal, za nedostatečný. O žalobní argumentaci stěžovatelky není možné uvažovat ani jako o odkazu na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci. Krajský soud proto postupoval správně, když se žalobním bodem nezabýval.

[26] Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká, že ji na jednáních konaných dne 26. 6. 2024 a 30. 9. 2024 nepoučil o právu vznést námitku podjatosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soud má dle § 15a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. povinnost zpravit účastníky řízení o možnosti vyjádřit se k osobám soudců a přísedících. Tohoto poučení by se účastníku mělo dostat nejpozději před meritorním projednáním věci (viz usnesení NSS ze dne 12. 11. 2020, č. j. 5 Azs 299/2020-38). Nedostatek poučení o složení senátu a právu vznést námitku podjatosti sám o sobě nepředstavuje vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2016, č. j. 3 As 216/2015-16, ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 As 64/2016-49, ze dne 2. 7. 2019, č. j. 4 As 230/2019-13, a ze dne 11. 8. 2020, č. j. 1 Ads 114/2019-41).

[27] Nejvyšší správní soud ze záznamů z jednání konaných dne 26. 6. 2024 a 30. 9. 2024 ověřil, že krajský soud stěžovatelku o právu namítat podjatost při jednání skutečně nepoučil. Zároveň je však ze soudního spisu patrné, že krajský soud přípisem ze dne 20. 7. 2022, č. j. 31 A 77/2022-104, poučil stěžovatelku o složení senátu a o možnosti namítat podjatost podle § 8 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatelce bylo toto poučení doručeno dne 27. 7. 2022. Dne 1. 8. 2022 stěžovatelka v návaznosti na poučení krajského soudu podala námitku podjatosti vůči soudci Mgr. Petru Sedlákovu, Ph.D. O námitce podjatosti rozhodl Nejvyšší správní soud výše uvedeným usnesením č. j. Nao 118/2022-131. V návaznosti na změnu rozvrhu práce poučil krajský soud stěžovatelku přípisem ze dne 22. 5. 2024, č. j. 31 A 77/2022-175, o změně složení senátu a o možnosti namítat podjatost podle § 8 odst. 5 s. ř. s. Poučení bylo stěžovatelce doručeno dne 23. 5. 2024. Stěžovatelka na jednání konaném dne 26. 6. 2024 opětovně uplatnila námitku podjatosti soudce Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. O námitce podjatosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 8. 2024, č. j. Nao 105/2024-195, tak, že neshledal důvody vyloučení soudce Mgr. Petra Sedláka, Ph.D.

[28] Ačkoliv lze považovat za vhodné, aby soud účastníky řízení při jednání poučil o možnosti namítat podjatost, soudní řád správní neobsahuje ustanovení, které by soudu výslovně tuto povinnost stanovovalo. V nyní posuzovaném případě byla stěžovatelka seznámena se složením senátu před vydáním rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud rovněž stěžovatelku poučil o právu namítat podjatost, kterého stěžovatelka v návaznosti na poučení využila. I přes absenci poučení při jednání stěžovatelka v rámci jednání konaného

dne 26. 6. 2024 samostatně opětovně uplatnila námitku podjatosti. Jak navíc stěžovatelka sama uvedla, o námitkách podjatosti bylo pravomocně rozhodnuto. Krajský soud tak dostal své poučovací povinnosti již před jednáním. Stěžovatelce nebylo postupem krajského soudu znemožněno uplatnit právo na zpochybnění nestrannosti soudců, a proto nedošlo ani k porušení jejího práva na spravedlivý proces.

[29] Důvodná není ani námitka, v níž stěžovatelka poukazuje na vadu v postupu krajského soudu, který stěžovatelku nepoučil o tom, že nebude pořizován záznam jednání nařízeného za účelem vyhlášení napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 29. 11. 2023, č. j. 2 As 224/2022-105, dle něž platí, že „*pokud krajský soud nepořídí záznam o vyhlášení rozsudku dle § 49 odst. 13 s. ř. s. na trvalém nosiči dat přesto, že k tomu byly splněny podmínky, jedná se o vadu řízení. Pokud ovšem není namítán rozpor mezi ústním vyhlášením rozsudku a jeho písemným vyhotovením, nemá tato vada vliv na jeho zákonnost.*“ Ze soudního spisu je zřejmé, že napadený rozsudek byl vyhlášen dne 3. 10. 2024 a vyhlášení byla přítomna pouze stěžovatelka. Z vyhlášení rozsudku nebyl pořízen záznam a byl o něm sepsán pouze jednoduchý protokol, přičemž v protokolu není zaznamenána žádná skutečnost, která by pořízení záznamu bránila. V daném případě tedy krajský soud měl v souladu s § 49 odst. 13 s. ř. s. o vyhlášení rozsudku pořídit záznam na trvalém nosiči dat, který měl být součástí spisu, případně uvést, z jakého důvodu nebude záznam pořízen. Krajský soud tedy při vyhlášení rozsudku pochybil, když o něm zvukový záznam bez odůvodnění nepořídil. Tato vada však nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť z ničeho neplyne, že by mezi ústním vyhlášením a písemným vyhotovením rozsudku byl nesoulad. Rozpor mezi ústním vyhlášením rozsudku a jeho písemným vyhotovením nenamítá ani stěžovatelka.

[30] K námitce týkající se nesprávného vypořádání se s námitkou ohledně opomenutých účastníků řízení Nejvyšší správní soud připomíná, že účelem správního soudnictví není všeobecný dozor nad zákonností výkonu veřejné moci správními orgány, ale poskytování ochrany veřejným subjektivním právům (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, a ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS). Krajský soud správně poukázal na judikaturu, dle níž může žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech. Nemůže se dovolávat práv někoho jiného (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, č. 379/2004 Sb. NSS, a další rozsudky citované krajským soudem). Nelze též opomenout, že v řízení o dodatečném povolení stavby je dle § 129 odst. 2 stavebního zákona vlastník sousední nemovitosti obdobně jako v územním a stavebním řízení oprávněn k podání pouze takových námitek, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících jeho účastenství (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2023, č. j. 10 As 1/2022-61, a ze dne 22. 10. 2024, č. j. 4 As 303/2023-33).

[31] Z citované judikatury vyplývá, že stěžovatelka mohla v žalobě vznášet pouze námitky proti závěrům a postupu správních orgánů, které se týkají její právní sféry. Stěžovatelka se však žalobní námitkou absence účastníků řízení dovolávala toliko ochrany veřejných subjektivních práv třetích osob – sousedů T. a G. S., vlastníků sousední nemovitosti X. Krajský soud proto posoudil žalobní námitku správně jako nepřípustnou. Stěžovatelce nebyla tímto postupem krajského soudu upřena možnost domáhat se ochrany

pokračování

jejích práv. Pokud pak stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud opomenutím účastníků zasáhl do jejích procesních práv, neboť dostatečně nechránil práva ostatních osob, odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené a opětovně dodává, že účastník soudního řízení se může domáhat ochrany pouze vlastních práv, nikoliv práv třetích osob.

[32] Stěžovatelka dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby, přičemž správní orgány ani krajský soud se touto námitkou dostatečně nezabývaly. Z tohoto důvodu považuje rozhodnutí žalovaného a rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelné. Námitce nepřezkoumatelnosti nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, z jakého důvodu považoval žalovaný podmínky pro dodatečné povolení stavby za splněné. Žalovaný se rovněž náležitě vypořádal s obecnými odvolacími námitkami stěžovatelky. Také krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku přezkoumatelně vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami (k jednotlivým námitkám viz níže). Z rozsudku jsou patrné závěry, které krajský soud ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám zaujal, na základě jakých skutečností k nim dospěl a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, tj. z jakých konkrétních důvodů považoval žalobní námitky za nedůvodné. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Závěry krajského soudu jsou řádně zdůvodněné, logické, srozumitelné, navzájem slučitelné, a nezakládají proto nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů.

[33] S námitkou, že doby provedení staveb uvedené v rozhodnutích správních orgánů neodpovídají skutečnosti, se již náležitě vypořádal krajský soud v bodu 29 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud připomíná, že cílem dodatečného povolení stavby je uvedení stavby provedené bez příslušného povolení podle stavebního zákona do souladu s právními předpisy. Krajský soud proto správně uvedl, že pro posouzení možnosti jejich dodatečného povolení je podstatné splnění podmínek v době rozhodování správních orgánů. Není proto rozhodné, kdy byly předmětné stavby vybudovány, ale zda vyžadovaly v době vzniku ke svému vybudování stavební povolení a zda byly vybudovány bez tohoto povolení (či v rozporu s ním). Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Stěžovatelka přitom skutečnost, že stavby vyžadovaly stavební povolení, v žalobě nijak nezpochybnila a neučinila tak ani v kasační stížnosti. Krajský soud se proto s obsáhlou argumentací stěžovatelky k tomuto žalobnímu bodu správně blíže nezabýval.

[34] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud, stejně jako krajský soud, pouze podotýká, že odkaz stěžovatelky na námitky uplatněné v odvolání proti usnesení stavebního úřadu ze dne 11. 9. 2019, č. j. MCBS/2019/0127555/FILT, o přerušení řízení o nařízení odstranění stavby, nelze považovat za relevantní, neboť tyto námitky byly uplatněny v samostatném řízení o odstranění stavby. Žalovaný se jimi tudíž v projednávané věci nemohl zabývat. Rovněž odkaz na rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. MMB/0511491/2019, kterým žalovaný zamítl odvolání proti uvedenému usnesení stavebního úřadu, není přílehlavý, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno v řízení o odstranění stavby, které není předmětem v nyní posuzované věci. Krajský soud jej proto

nemohl přezkoumat. Pokud stěžovatelka v této souvislosti namítá, že nebylo provedeno územní řízení, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem odkazuje na § 129 odst. 3 stavebního zákona, dle něž *dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí*.

[35] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že pro vydání dodatečného stavebního povolení není podstatný ani stav dodatečně povolovaných staveb před jejich dodatečným stavebním povolením. Rovněž není podstatný ani způsob jejich provedení a osoba stavebníka. Pro dodatečné povolení staveb je podstatné, jak byly dotčené stavby specifikovány v projektové dokumentaci a jak v souladu s ní byly dodatečně povoleny. Stavební úřad přitom v rámci dodatečného stavebního povolení stanovil v souladu s § 129 odst. 3 stavebního zákona podmínky pro jejich dokončení. V nich mimo jiné uložil stavebníkům povinnost provést protipožární opatření pro zamezení přesahu požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek stěžovatelky a povinnost provést a dokončit stavbu v souladu s předloženou projektovou dokumentací, která byla v rámci řízení doplněna (viz str. 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí). Z podmínek pro dokončení stavby rovněž vyplývá, že po dokončení stavby bude provedena závěrečná kontrolní prohlídka, při níž stavební úřad zkoumá, zda stavba byla dokončena v souladu s dodatečným stavebním povolením a projektovou dokumentací, se stanovisky dotčených orgánů, a zda byly dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Případná pochybení při realizaci dokončovacích prací budou tedy případně řešena v následném kolaudačním řízení, případně mohou být důvodem k zahájení nového řízení o odstranění stavby.

[36] S námitkou, že ve výrocích rozhodnutí správních orgánů nejsou řádně identifikovány všechny pozemky a stavby, které jsou předmětem řízení, se krajský soud přezkoumatelně vypořádal již v bodech 31, 32 a 37 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud nemá těmto závěrům co vytknout, a jelikož jim stěžovatelka nic konkrétního nevytýká, nepovažuje za nutné je zde znovu opakovat.

[37] Stěžovatelka krajskému soudu neoprávněně vytýká, že ignoroval její námitky ohledně nedodržení vzájemných odstupových vzdáleností staveb dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Ze soudního spisu je patrné, že stěžovatelka v žalobě uplatnila námitku porušení odstupové vzdálenosti pouze ve vztahu ke stavebnímu objektu včelařská dílna. K ostatním stavebním objektům tuto námitku uplatnila až při jednání u krajského soudu, což je patrné i z písemného vyjádření stěžovatelky předloženého soudu při jednání. Tyto námitky byly uplatněny až po lhůtě k podání žaloby, a tedy opožděně. Krajský soud proto zcela správně shledal námitky nedodržení odstupových vzdáleností dodatečně povolovaných stavebních objektů, vyjma včelařské dílny, nepřipustnými (viz bod 18 a 25 napadeného rozsudku). V bodu 38 rozsudku poté krajský soud přezkoumatelně vysvětlil, proč u stavebního objektu včelařská dílna nebylo možné aplikovat odstupové vzdálenosti dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Konstatoval, že s ohledem na § 25 odst. 6 téže vyhlášky mohla být včelařská dílna umístěna až na hranici pozemku. Nejvyšší správní soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje. Pro úplnost lze odkázat na str. 7 až 9 rozhodnutí stavebního úřadu a na str. 3 a 4 rozhodnutí žalovaného, kde se správní orgány podrobně zabývaly dodržením

pokračování

odstupových vzdáleností dodatečně povolovaných stavebních objektů a jejich souladem s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. Nejvyšší správní soud proto shledal nedůvodnou také námitku, dle níž správní orgány opomenuly povinnost zkoumat vzájemné odstupy staveb.

[38] K namítanému rozporu deklarovaného a skutečného účelu posuzovaných staveb Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že v řízení o (dodatečném) povolení stavby obecně může být posouzena skutečná povaha a funkce projednávané stavby namísto jejího formálního označení (viz rozsudky NSS ze dne 16. 7. 2014, č. j. 5 As 161/2012-36, č. 3117/2014 Sb. NSS, ze dne 18. 8. 2023, č. j. 4 As 429/2021-36, a ze dne 17. 9. 2024, č. j. 3 As 171/2023-40). V rozsudku ze dne 5. 3. 2025, č. j. 6 As 139/2024-39, však Nejvyšší správní soud doplnil, že *„souhlasí s tím, že stavebník disponuje předmětem stavebního řízení a že po povolení stavby je povinen stavbu užívat v souladu s povoleným účelem. Ze shora uvedené judikatury ovšem vyplývá povinnost správních orgánů nepřihlížet pouze k formálnímu deklarovanému účelu stavby, ale posoudit, zda její skutečný účel není odlišný. (...) Jakkoli stavební úřad při porovnání deklarovaného a skutečného účelu musí postupovat zdrženlivě a nemůže spekulativně předjímat užívání stavby v rozporu s deklarovaným záměrem, v případě zjevné nemožnosti využití stavby k deklarovanému účelu nemůže zůstat pouze »pasivním pozorovatelem«. Povinnost stavebního úřadu posoudit skutečný účel stavby přitom vyvstane především v situaci, kdy účastníci stavebního řízení přednášejí konkrétní a podložená tvrzení, jimiž zpochybňují deklarovaný záměr užívání stavby.“*

[39] Ačkoliv stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že v průběhu celého řízení opakovaně namítala a dokládala, že stavby slouží jinému než deklarovanému účelu, Nejvyšší správní soud s tímto tvrzením nemůže souhlasit. Správním spisem neprochází žádné konkrétní námitky ohledně účelu staveb, které by byly uplatněny ve vztahu k žádosti o dodatečné stavební povolení. Stěžovatelka v rámci řízení o dodatečném povolení staveb, i přes řádné poučení stavebního úřadu, neuplatnila žádné námitky ani nepodala žádné komplexní vyjádření. To vyplývá rovněž z rozhodnutí stavebního úřadu, který na str. 5 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že *„nebyly uplatněny žádné námitky“* a *„práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nikdo nevyužil“*. Námitky uplatněné stěžovatelkou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jsou pak obecného charakteru, přičemž žádná z nich neobsahuje jakoukoliv argumentaci týkající se rozporu mezi deklarovaným a skutečným účelem posuzovaných staveb. Jedinou konkrétní námitku, že přístřešek na dřevo je užíván jako dílenský prostor, uplatnila stěžovatelka pouze ve svém vyjádření k záznamu z kontroly stavby přístřešku na dřevo, který provedla „stavební policie“ (odbor Městské policie Brno) dne 3. 9. 2018. Uvedené vyjádření však nelze považovat za řádně uplatněnou námitku v řízení o dodatečném povolení stavby. Stěžovatelka se k navrhované podobě staveb, vč. otázky jejich účelu, mohla a měla vyjádřit v rámci řízení o dodatečném povolení stavby. Stěžovatelka nicméně žádnou takovou námitku nevznesla. Správním orgánům proto nelze vytýkat, že v situaci, kdy deklarovaný účel dodatečně povolovaných staveb nebyl zpochybňován, a nic nenásvědčovalo zjevné nemožnosti využití staveb k deklarovanému účelu, účel staveb vymezily v souladu s předloženou žádostí o dodatečné povolení staveb a projektovou dokumentací.

[40] Pokud pak stěžovatelka v žalobě k účelu staveb poukazovala na námitky uplatněné ve vyjádření ze dne 17. 11. 2017 a v doplnění odvolání ze dne 4. 5. 2018, tyto námitky

nesměřovaly proti rozhodnutím vydaným v řízení o dodatečném povolení stavby, ale proti rozhodnutím vydaným v samostatném řízení o odstranění stavby (jednalo se o oznámení o zahájení řízení o nařízení odstranění stavby ze dne 11. 10. 2017, č. j. MCBS/2017/0171200/FIL T, a usnesení ze dne 8. 3. 2018 č. j. MCBS/2018/0036934/FIL T, přerušení řízení o odstranění stavby).

[41] Krajský soud se přesto s námitkou týkající se skutečného účelu staveb řádně vypořádal v bodech 36 a 38 rozsudku. Ve vztahu k přístřešku na dřevo konstatoval, že vzhledem k tomu, že tento stavební objekt má být užíván i pro úpravu dřeva pro vytápění objektu rodinného domu, nesvědčí umístění pásové pily v tomto objektu o tom, že by se ve skutečnosti mělo jednat o výrobní prostor. Ani u včelařské dílny z projektové dokumentace neplyne, že by měla sloužit k jinému účelu, než je tvrzeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Lze jen dodat, že rozpor mezi deklarovaným a skutečným účelem stavebních objektů nevyplývá ani z fotografií pořízených městskou policií při kontrole přístřešku na dřevo dne 3. 9. 2018 ani ze záznamu ze dne 12. 5. 2018 z prohlídky přístřešku na dřevo a včelařské dílny provedené autorizovaným inženýrem Ing. Horákem. Jak již uvedl krajský soud v bodu 26 odůvodnění rozsudku, stavby byly dodatečně povoleny s určitým účelem. Jestliže budou stavebníci používat stavby v rozporu s tímto účelem, může stěžovatelka využít prostředků stavebního práva k ochraně svých práv.

[42] Námitku týkající se rozporu dodatečně povolovaných staveb s územním plánem města Brna stěžovatelka neuplatnila v žalobě, ale až při jednání u soudu, a tedy opožděně. Krajský soud se jí tudíž ani nemohl zabývat, a zcela správně ji v bodu 25 rozsudku shledal nepřipustnou. Krajský soud tak nemohl jejím nevypořádáním zatížit kasační stížností napadený rozsudek nepřezkoumatelností.

[43] K námitkám zatěžování stěžovatelky imisemi z dodatečně povolovaných staveb Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 18. 1. 2024, č. j. 9 As 232/2023-37, v němž zdejší soud uvedl, že *„kvůli tomu, že je stavební řízení ovládáno koncentrační zásadou (§ 112 odst. 2 stavebního zákona), nelze uplatnit nové námitky až v rámci soudního přezkumu, jelikož by tím došlo k popření zákonné úpravy (viz např. rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2020, č. j. 4 As 68/2020-53, nebo ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 163/2019-74).“* Poukázat lze i na rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 66/2006-100, dle kterého platí, že *„i když ve správním soudnictví lze obecně připustit, aby v žalobě proti správnímu rozhodnutí mohly být účinně uplatněny i námitky, které nebyly uplatněny ve správním řízení, nelze takový postup připustit tam, kde zákon umožňuje koncentraci řízení, tedy kde ukládá povinnost účinného uplatnění námitek ještě ve správním řízení.“*

[44] Krajský soud se přípustností námitek ohledně imisí dodatečně povolovaných staveb podrobně zabýval v bodech 39 až 47 napadeného rozsudku. Shledal, že námitky týkající se zatěžování stěžovatelky imisemi a emisemi dodatečně povolovaných staveb jsou s ohledem na účinky koncentrace dle § 112 stavebního zákona v soudním řízení nepřipustné. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Stěžovatelka byla řádně poučena, že své námitky může uplatnit nejpozději při ústním jednání před stavebním úřadem dne 20. 7. 2021. K později uplatněným námitkám nelze přihlížet. Stěžovatelka však námitky obtěžování hluchostí, prašností, zápachem z budoucího provozu, zastíněním

pokračování

pozemků a staveb v řízení o dodatečném povolení staveb ve stanovené lhůtě neuplatnila. Stěžovatelka tedy měla v daném případě dostatečný prostor pro uplatnění svých námitek a výhrad, které vůči dodatečnému povolení stavby měla, v zákonem předvídaných lhůtách. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka této možnosti nevyužila a tyto námitky vznesla až v soudním řízení, neměly správní orgány ani možnost se jimi zabývat, a krajský soud k nim s ohledem na koncentrační zásadu nemohl přihlížet. Skutečnost, že stěžovatelčiny námitky nemohly být věcně posouzeny, je tak přímým důsledkem její nečinnosti, nikoliv důsledkem pochybení správních orgánů a krajského soudu. Stěžovatelka si nadto v kasační stížnosti odporuje, když na jednu stranu uvádí, že obtěžování imisemi namítala v průběhu celého řízení, aniž by poukázala na jakékoliv své vyjádření, z něž by námitky byly patrné. Na druhou stranu však samotný závěr krajského soudu, že námitku v těchto řízeních neuplatnila, nerozporovala a pouze připustila, že vznikající emise a imise nejsou jednorázovou záležitostí, a proto vznikaly v průběhu celého řízení.

[45] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce stran rozpornosti závěrů rozsudku krajského soudu s jeho ustálenou judikaturou. Stěžovatelce lze přisvědčit, že v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 31 A 44/2015-84, Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí správních orgánů, neboť s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti shledal ze strany správních orgánů nedostatečné posouzení souladu dodatečně povolované stavby s obecnými požadavky na výstavbu dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Jak již bylo uvedeno výše, v nyní posuzovaném případě však správní orgány posoudily podmínky pro dodatečné povolení staveb dostatečně. Poukaz stěžovatelky na rozsudek č. j. 31 A 44/2015-84 je proto vzhledem k odlišným skutkovým okolnostem nepřiléhavý.

[46] Důvodná není ani námitka, že se správní orgány ani krajský soud nevypořádaly s námitkou absence vynětí pozemků ze zemědělského půdního fondu. Žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí uvedl, že podle § 9 odst. 2 písm. b) bod 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu k odnětí pozemků parc. č. XA a XC v k. ú. Š. není třeba, neboť pozemky tvoří nezastavěnou část zastavěného stavebního pozemku. Pozemek parc. č. XB v k. ú. Š. je v katastru nemovitostí veden jako zastavěný pozemek se stavbou garáže. Krajský soud na tento závěr žalovaného v bodu 50 rozsudku poukázal, přičemž jej vyhodnotil jako přezkoumatelný. V bodech 53 až 56 rozsudku pak dospěl ke stejnému závěru, že pro odnětí předmětných pozemků nebylo třeba souhlasu orgánů ochrany zemědělského půdního fondu. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v kasační stížnosti se závěry krajského soudu nepolemizuje a setrvává na své žalobní argumentaci o nedostatečném vypořádání námitek, čímž pomíjí její věcné posouzení ze strany krajského soudu, odkazuje Nejvyšší správní soud v podrobnostech na odůvodnění rozsudku krajského soudu, jež shledává dostatečně podrobným, přesvědčivým a srozumitelným.

[47] Stěžovatelka krajskému soudu neoprávněně vytýká, že v rozsudku neodůvodnil neprovedení výslechů svědků navržených stěžovatelkou v žalobě. Problematikou důkazů, o nichž nebylo v řízení rozhodnuto, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval ve své judikatuře. V nedávném rozsudku ze dne 17. 4. 2025, č. j. 4 Afs 11/2024-25, shrnul, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl (srov. též rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As

84/2010-72, či ze dne 19. 12. 2024, č. j. 4 As 78/2023-40). Odmítnutí provedení důkazu může být zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, či ze dne 13. 12. 2023, č. j. 6 As 289/2022-46).

[48] Krajský soud o neprovedení výsledku svědků rozhodl při jednání konaném dne 30. 9. 2024 (jak plyne ze záznamu z jednání před krajským soudem ze dne 30. 9. 2024), což odůvodnil tím, že svědecké výpovědi jsou nepotřebné, neboť správní spis a stěžovatelkou předložené fotografie v rámci soudního řízení poskytují dostatečný skutkový podklad pro rozhodnutí ve věci. Krajský soud tedy neprovedení stěžovatelkou navržených důkazů odůvodnil v souladu s výše citovanou judikaturou. Skutečnost, že opomněl odůvodnění zamítnutí těchto důkazních návrhů promítnout do písemného odůvodnění rozsudku, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2022, č. j. 2 As 375/2020-99).

[49] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že délka správního řízení byla v daném případě nestandardní. Stavebníci podali žádost o dodatečné povolení stavby dne 10. 11. 2017, stavební úřad oznámil zahájení řízení účastníkům až 7. 6. 2021, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 11. 2021 a v odvolacím řízení žalovaný rozhodl dne 12. 4. 2022. Délka správního řízení tedy mnohonásobně překročila lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem. Překročení zákonem stanovených lhůt vytknul stavebnímu úřadu i žalovaný na základě podnětu stěžovatelky k přijetí opatření proti nečinnosti. Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře již mnohokrát potvrdil, že nedodržení procesních lhůt pro vydání rozhodnutí bez dalšího nezákonnost rozhodnutí nezakládá (např. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 6. 10. 2022, č. j. 5 Ads 331/2021-73, a ze dne 26. 7. 2024, č. j. 5 As 193/2023-29). Judikatura správních soudů tedy stojí na zcela opačném závěru, než který dovozuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že opakovaná přerušování řízení, prodlužování lhůt k doplnění projektové dokumentace, ani celková doba řízení nepředstavují důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť celková délka řízení ani případné průtahy v něm nejsou důvodem nezákonnosti správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nedodržením lhůt pro vydání rozhodnutí nebyla stěžovatelce upřena možnost domáhat se ochrany jejích subjektivních práv. Stěžovatelce rovněž nelze přisvědčit, že v důsledku pochybení správních orgánů byla vystavena dlouhodobé právní nejistotě, neboť účinkem rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je pouze uvedení již existujících staveb, které byly provedeny bez příslušného povolení dle stavebního zákona, do souladu s právními předpisy.

[50] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud rozhodoval na základě neúplného spisového materiálu správních orgánů. Ze správního spisu je patrné, že některé jeho části se vztahují rovněž k dalším řízením vedeným stavebním úřadem se stěžovatelkou. Není přitom pochybením, pokud správní orgány krajskému soudu předložily pouze ty spisy, které se týkaly tohoto konkrétního řízení o dodatečném povolení stavby, neboť pouze ty jsou relevantní pro rozhodnutí v nyní projednávané věci. Nejvyššímu správnímu soudu se správní spis jeví úplný, přičemž stěžovatelka v kasační stížnosti neupřesňuje, které konkrétní části spisu absentují. Obsah správního spisu tudíž

pokračování

umožňoval jak krajskému, tak i zdejšímu soudu ve věci objektivně rozhodnout.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[51] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[52] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu